

Sygn. akt. VIII K 94/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Lewczuk

Protokolant: Michał Kusiak, M. R., P. W. (1)

przy udziale Prokuratora Sebastiana Powierży, M. W., P. W. (2), I. T., M. K.

po rozpoznaniu rozprawie w dniach 9 kwietnia 2015 r., 14 maja 2015 r., 17 września 2015 r., 18 listopada 2015 r., 17 lutego 2016 r.

sprawy przeciwko

M. S., c. W. i G. z d. B., ur. (...) w G.

oskarżonej o to, że

1. w okresie od kwietnia 2013 r. do lipca 2013 r. w W. przy ul. (...) pełniąc funkcję Dyrektora D. (...) Klientów Sietciowych spółki (...) sp. z o.o. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 24298,20 zł doprowadziła spółkę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd w ten sposób, że wydała dyspozycję 18 zleceń to jest:

- zlecenie z dnia 24.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1196 zł,
- zlecenie z dnia 27.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1027,20 zł,
- zlecenie z dnia 29.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1604 zł,
- zlecenie z dnia 10.05.2013 r. nr (...) na kwotę 1902 zł,
- zlecenie z dnia 14.05.2013 r. nr (...) na kwotę 2236 zł,
- zlecenie z dnia 13.05.2013 r. nr (...) na kwotę 2046 zł,
- zlecenie z dnia 4.06.2013 r. nr (...) na kwotę 3392 zł,
- zlecenie z dnia 6.06.2013 r. nr (...) na kwotę 200 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1356 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1592 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1286 zł,
- zlecenie z dnia 11.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1056 zł,
- zlecenie z dnia 12.06.2013 r. nr (...) na kwotę 885 zł,
- zlecenie z dnia 14.06.2013 r. nr (...) na kwotę 952 zł,

- zlecenie z dnia 4.07.2013 r. nr (...) na kwotę 1192 zł,
- zlecenie z dnia 5.07.2013 r. nr (...) na kwotę 1028 zł,
- zlecenie z dnia 28.07.2013 r. nr (...) na kwotę 560 zł,
- zlecenie z dnia 31.07.2013 r. nr (...) na kwotę 788 zł,

oddziałowi spółki (...) w P. na wykonanie wywozu odpadów z nieruchomości położonej w miejscowości Ż. Wielki należącej do niej, a następnie poświadczając nieprawdę będąc osobą uprawnioną wystawiła osiemnaście faktur za wykonane usługi podając jako płatnika jednego z klientów sieciowych spółki (...) sp. z o.o. pomimo, że on takich usług nie zlecał,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od 14 października 2013 r. do 2 grudnia 2013 r. w W. przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 2058 zł doprowadził spółkę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym poprzez wprowadzenie ich w błąd w ten sposób, iż dwukrotnie zleciła spółce (...) wywóz odpadów ze swojej działki położonej w miejscowości Ż. Wielki, a następnie po wykonaniu przez zleceniobiorcę usługi nie wywiązała się z umowy i nie dokonała płatności za dokonaną usługę,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka

I. Oskarżoną M. S. w ramach czynu zarzucanego jej w punkcie 1. aktu oskarżenia uznaje za winną tego, że w okresie od kwietnia 2013 r. do lipca 2013 r. w W. przy ul. (...) pełniąc funkcję (...) Sp. z o.o. w G. oraz funkcję Kierownika D. (...) Klientów Sieciowych spółki (...) Sp. z o.o. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doradziła Spółkę (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24298,20 złotych w ten sposób, że wydając dyspozycję wykonania 18 następujących zleceń, tj.:

-.

- zlecenie z dnia 24.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1196 zł,
- zlecenie z dnia 27.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1027,20 zł,
- zlecenie z dnia 29.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1604 zł,
- zlecenie z dnia 10.05.2013 r. nr (...) na kwotę 1902 zł,
- zlecenie z dnia 14.05.2013 r. nr (...) na kwotę 2236 zł,
- zlecenie z dnia 13.05.2013 r. nr (...) na kwotę 2046 zł,
- zlecenie z dnia 4.06.2013 r. nr (...) na kwotę 3392 zł,
- zlecenie z dnia 6.06.2013 r. nr (...) na kwotę 200 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1356 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1592 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1286 zł,
- zlecenie z dnia 11.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1056 zł,

- zlecenie z dnia 12.06.2013 r. nr (...) na kwotę 885 zł,
- zlecenie z dnia 14.06.2013 r. nr (...) na kwotę 952 zł,
- zlecenie z dnia 4.07.2013 r. nr (...) na kwotę 1192 zł,
- zlecenie z dnia 5.07.2013 r. nr (...) na kwotę 1028 zł,
- zlecenie z dnia 28.07.2013 r. nr (...) na kwotę 560 zł,
- zlecenie z dnia 31.07.2013 r. nr (...) na kwotę 788 zł,

oddziałowi spółki (...) Sp. z o.o. w P. na wykonanie wywozu odpadów z nieruchomości położonej w miejscowości Ż. Wielki wprowadziła w/w spółkę (...) w błąd co do faktycznego podmiotu na rzecz którego realizowane były usługi, wskazując mianowicie, że usługi na podstawie wystawionych zleceń mają być zrealizowane na rzecz jednego z klientów sieciowych spółki (...), podczas gdy właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości Ż. Wielki była oskarżona M. S. i to na jej rzecz były realizowane usługi wywozu odpadów, za które to usługi nie uiściła zapłaty, tj. winną popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; .

II. Oskarżoną M. S. uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. 2. aktu oskarżenia ustalając przy tym, iż wprowadziła (...) Sp. z o.o. w W. w błąd co do swojego zamiaru uiszczenia należności za zleczone usługi, co stanowi czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku łączy orzeczone w pkt I i II jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonej M. S. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. wykonanie łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. III wyroku warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

V. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. orzeka wobec oskarżonej M. S. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwoty (...),20 (dwudziestu czterech tysięcy dwustu dziewięćdziesięciu ośmiu 20/100) złotych;

VI. Na podstawie art. 626 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej M. S. kwotę 255 (dwieście pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. od 16 października 2006 r. do 31 grudnia 2013 r. była zatrudniona na umowę o pracę w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej: R. W.). W ostatnim roku swojej pracy M. S. równolegle pełniła funkcje kierownika D. Klientów Sieciowych oraz dyrektora oddziału w G..

M. S. była właścicielką nieruchomości położonej w miejscowości Ż. Wielki, która wymagała uporządkowania i wywozu odpadów. W związku z powyższym skontaktowała się dyrektorem oddziału spółki (...) w P. A. J. (1), zwracając się o wykonanie usługi wywozu odpadów, wskazując, że usługa ma zostać wykonana rzecz jednego z klientów sieciowych

spółki z działki położonej w miejscowości Ż. Wielki i wskazując jednocześnie, że rozliczenie za wykonanie usługi obciążało będzie D. Klientów Sietciowych spółki (...), którego kierownikiem była właśnie M. S.

Początkowo M. S. w sprawie realizacji usług wywozu odpadów z działki w Z. kontaktowała się telefonicznie bądź e – mailowo z A. J. (1), jednak w sprawie dalszych zleceń przekazywała pisemne zlecenia pracownikowi oddziału w P. P. B. zatrudnionego w charakterze specjalisty do spraw logistyki i dyspozytora, wobec ustaleń w tym zakresie z A. J. (1). W okresie od 24 kwietnia 2013 r. do 31 lipca 2013 r. M. S. zleciła wywóz odpadów ze swojej prywatnej działki w Ż. Wielkim na łączną kwotę 24.293,20 złotych, tj.:

-.

- zlecenie z dnia 24.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1.196 zł,
- zlecenie z dnia 27.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1.027,20 zł,
- zlecenie z dnia 29.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1.604 zł,
- zlecenie z dnia 10.05.2013 r. nr (...) na kwotę 1.902 zł,
- zlecenie z dnia 14.05.2013 r. nr (...) na kwotę 2.236 zł,
- zlecenie z dnia 13.05.2013 r. nr (...) na kwotę 2.046 zł,
- zlecenie z dnia 4.06.2013 r. nr (...) na kwotę 3.392 zł,
- zlecenie z dnia 6.06.2013 r. nr (...) na kwotę 200 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1.356 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1.592 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1.286 zł,
- zlecenie z dnia 11.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1.056 zł,
- zlecenie z dnia 12.06.2013 r. nr (...) na kwotę 885 zł,
- zlecenie z dnia 14.06.2013 r. nr (...) na kwotę 952 zł,
- zlecenie z dnia 4.07.2013 r. nr (...) na kwotę 1.192 zł,
- zlecenie z dnia 5.07.2013 r. nr (...) na kwotę 1.028 zł,
- zlecenie z dnia 28.07.2013 r. nr (...) na kwotę 560 zł,
- zlecenie z dnia 31.07.2013 r. nr (...) na kwotę 788 zł.

Zlecając powyższe usługi (...) przekazywała informacje do oddziału w P., że ich realizacja nastąpi na rzecz klienta sieciowego, czego skutkiem było wystawienie wewnętrznych faktur w systemie informatycznym R. W. na D. Klientów Sietciowych spółki. Wystawione w systemie informatycznym faktury zostały następnie zatwierdzone przez M. S.

W dniu 26 września 2013 r. M. S. złożyła wypowiedzenie umowy o pracę ze względu na konflikt kompetencyjny z jednym ze współpracowników – L. G.. W związku ze złożeniem wypowiedzenia, po raz kolejny zlecając wywóz odpadów z działki w Ż. Wielkim M. S. zwróciła się z prośbą o wystawienie faktury na swoje dane, podając adres Al. (...) w W.. Usługi zostały wykonane w dniach 14 października 2013 r. i 2 grudnia 2013 r. Na każde ze zleceń wystawiono faktury odpowiednio na kwoty 1.498 złotych oraz 560 złotych netto. Wezwania do zapłaty przesłane za pośrednictwem poczty

na podany przez M. S. adres do korespondencji w W. oraz znany spółce jako adres zamieszkania M. S. adres w G. pozostały nieodebrane. M. S. nie uiszcila należności z tytułu wykonania przez R. W. powyższych usług. Zlecając R. W. wykonanie powyższych usług (...) wprowadziła pracowników oddziału w P. w błąd co do zamiaru uiszczenia należności za ich wykonanie.

W dniu 31 grudnia 2013 r., kończąc swoją współpracę z R. W., złożyła jako pracownik kartę obiegową potwierdzającą, że nie posiada zaległości w stosunku do spółki.

M. S. jest osobą uprzednio niekaraną. Pozostaje ona w związku małżeńskim, pracuje w charakterze dyrektora handlowego osiągając miesięczne dochody w wysokości 5.000 złotych netto.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonej M. S. (k. 76-76v, 133-135), zeznań L. P. (k. 84v-85v, 161-163), zeznań A. G. (k. 52v-53, 163-164), zeznań J. G. (k. 43-44, 164-165), zeznań A. T. (k. 54v-55, 165-167), zeznań A. J. (1) (k. 58, 298 - 304), zeznań P. B. (k. 60, 298 - 304), zeznań R. L. (k. 259 - 262), kopii świadectwa pracy (k. 5-6), korespondencji e - mailowej (k. 7-12, 155 - 157), faktur wewnętrznych (k. 13-21, 235 - 236), danych o karalności (k. 83, 233), wniosków o przyznanie premii (k. 158-159).

Oskarżona M. S. przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym (k. 76-76v) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Wyjaśniła, iż w spółce (...) pracowała od 2006 r. do 31 grudnia 2013 r., przy czym przez ostatnie 3 lata zajmowała stanowisko dyrektora D. Klientów Sieciowych i oddziału spółki w G.. Wskazała, iż wypowiedzenie złożyła w dniu 26 września 2013 r. z powodu konfliktu kompetencyjnego ze współpracownikiem L. G.. Co więcej wyjaśniła, że w lutym 2013 r. pracowała przy przetargu, w którym brał udział oddział w G.. Przetarg ten został wygrany przez oddział w G., natomiast głównym beneficjentem wygranej miał być Oddział R. S.. Oskarżona wyjaśniła następnie, że za wygrane postępowanie przetargowe oraz negocjacje trójstronne między oddziałem w G., centralą spółki w W. oraz spółką ze S., prezes zarządu L. P. obiecał jej premię w wysokości 15.000 złotych netto. Nadto wskazała, że wobec faktu, że premia pieniężna nie mogła zostać wypłacona ani przez R. S. ani przez R. W., L. P. zaproponował jej w zamian za przyznaną premię skorzystanie z usług firmy. Jak wskazała oskarżona, premii pieniężnej nie mogła jej wypłacić R. W., ponieważ decyzję o przyznaniu jej premii powinien zaakceptować drugi z prezesów zarządu spółki, a mianowicie M. G., z którym L. P. pozostawał wówczas w konflikcie. Oskarżona wyjaśniła dalej, iż wobec tego przyjęła propozycję L. P. o realizacji premii w formie usług świadczonych na jej rzecz przez spółkę. Wskazała też, że w firmie była praktyka, że osoby zatrudnione na stanowiskach kierowniczych korzystały bezpłatnie z usług spółki. Dodała, że zgodnie z dokonаныmi ustaleniami, wywozu odpadów z jej działki miał dokonać oddział R. w P., a za usługi w ramach przyznanej premii miał zapłacić oddziałowi w P. D. Klientów Sieciowych spółki. Nadto oskarżona wyjaśniła, iż po złożeniu wypowiedzenia zleciła P. B., aby wywozem odpadów z posesji w Ż. Wielkim obciążyć ją, wskazując adres Al. (...) w W.. Oskarżona zaprzeczyła, aby otrzymała fakturę za dwa ostatnie wywozy odpadów oraz aby R. kontaktowała się z nią w sprawie uregulowania związanej z tym zaległości. Podkreśliła także, że odchodząc z pracy rozliczyła się z R. i otrzymała obiegówkę potwierdzającą, że nie posiada żadnych zaległości w stosunku do spółki.

Przesłuchana w postępowaniu sądowym oskarżona M. S. (k. 133-135) także nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i potwierdziła złożone uprzednio wyjaśnienia. Nadto wskazała, iż premia w wysokości 15 000 złotych została jej obiecana przez L. P. w obecności R. L. i miała być początkowo wypłacona przez R. S., jednak R. L. – prezes zarządu spółki R. S. po około 1 tygodniu oświadczył jej telefonicznie, że obiecaną jej premię może jej wpłacić tylko centrala spółki w W.. Dodała też, że premia nie mogła zostać jej wypłacona w gotówce, bo same negocjacje nie były zgodne z zamówieniami publicznymi. Uzgodniła zatem z L. P., że usługę wywozu odpadów w ramach przyznanej jej premii będzie świadczył oddział spółki w P.. Wyjaśniła także, że zgodnie z ustnymi ustaleniami poczynionymi z L. P. zwróciła się e - mailowo do dyrektora oddziału w P. A. J. (1) z prośbą o realizację usług wywozu odpadów z jej działki. Dodała, że w e-mailu opisała również sposób rozliczania usług, wskazując, że mają to być tzw. rozliczenia wewnętrzne spółki przyjęte na dział klientów sieciowych, którego była kierownikiem. Oskarżona dodała również, że kiedy okazało się, że nie będzie mogła otrzymać premii w gotówce i może z niej skorzystać tylko w barterze, to uzgodniła z prezesem P., że w takiej sytuacji może skorzystać z usług spółki na kwotę przekraczającą 15 000 złotych, w takim

wymiarze, w jakim tych usług będzie potrzebowała. Dodała także, że spółka (...) płaciła za wywóz odpadów z działki w Ż. Wielkim, a faktury wystawiane były na dział klientów sieciowych i usługi te stanowiły koszt oddziału klientów sieciowych. Oskarżona podkreśliła także, że poinformowała P. B., że od 26 września 2013 r. usługi wywozu będą obciążały ją osobiście, a nadto, że nie ma takiej możliwości, aby spółka (...) w dniu 31 grudnia 2013 r., tj. w dniu podpisania jej obiegowki, nie wiedziała o zaległości z tytułu świadczenia na jej rzecz usług wywozu odpadów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia M. S. za wiarygodne jedynie w zakresie w jakim wskazywała na okres swojego zatrudnienia w R. W., zajmowane przez nią stanowiska oraz termin złożenia wypowiedzenia. Powyższe okoliczności nie są sprzeczne z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach L. P. w zakresie uznanym za wiarygodny oraz w świadectwie pracy oskarżonej M. S. (k. 5-6). Nie budzi także wątpliwości przyznany przez nią fakt, że działka w miejscowości Ż. Wielki, z której zlecała wywóz odpadów, jest jej własnością. Sąd uznał także za wiarygodne twierdzenia oskarżonej co do jej udziału w negocjacjach związanych z przetargiem i realizacją zamówień publicznych na odbiór i zagospodarowanie odpadów w T.. Brak jest natomiast podstaw do podzielenia twierdzeń oskarżonej M. S., że prezes zarządu spółki R. L. P. obiecał jej premię w wysokości 15 000 złotych z uwagi na jej zaangażowanie we wskazane wyżej negocjacje, do wypłaty której to premii w konsekwencji nie doszło, a obiecaną jej gratyfikację, w porozumieniu z L. P. zrealizowała zlecając oddziałowi R. w P. wywóz odpadów z należącej do niej działki położonej w miejscowości Ż. Wielki. Twierdzeniom tego rodzaju zaprzeczył przede wszystkim L. P., wskazując, że ani nie obiecywał M. S. premii pieniężnej we wskazanej przez nią wysokości, ani nie wyrażał zgody na korzystanie przez nią w ramach przyznanej premii z usług spółki (...). Podkreślił przy tym, że w spółce (...) nie ma praktyki przyznawania jakichkolwiek gratyfikacji czy premii w naturze. Przyznał, że rozmawiał z M. S. o możliwości przyznania jej premii na koniec roku kalendarzowego, bo zwyczajowo w spółce premie wypłacane są w tym właśnie okresie. Kategorycznie jednak zaprzeczył, aby udzielił konkretnej obietnicy przyznania premii w określonej wysokości, a tym bardziej, aby udzielił zgody na wykorzystanie przyznanej premii w tzw. barterze. Wykluczył także, aby rozmowa pomiędzy nim a M. S. dotycząca przyznania ewentualnej premii mogła dotyczyć aż tak wysokiej kwoty jak 15 000 złotych, bowiem premie w takiej wysokości były przyznawane z reguły osobom zajmującym wyższe stanowiska w spółce niż M. S. (k. 161 – 163). Także świadek R. L. zaprzeczył twierdzeniom oskarżonej, jakoby miał być obecny podczas rozmowy jej i L. P., w czasie której to rozmowy L. P. miał jej obiecać wypłatę premii pieniężnej. Przyznał jednocześnie, że on sam jako prezes zarządu spółki R. S. obiecał M. S. gratyfikację finansową w wysokości 10 000 złotych, która miała być wypłacona przez R. S. w sytuacji wynegocjowania przez R. S. umowy podwykonawstwa na wywóz i zagospodarowanie odpadów na terenie miasta S.. Wobec zaś faktu, że miasto G. nie wyraziło zgody na zawarcie umowy podwykonawstwa przez spółkę (...) ze spółką (...) na terenie miasta G., co było z kolei warunkiem realizacji wywozu i zagospodarowania odpadów z terenu S., to premia na rzecz M. S. nie mogła zostać wypłacona. O powyższym R. L. powiadomił M. S. telefonicznie. R. L. jednocześnie podkreślił, że gdyby podjął decyzje wypłaty premii dla M. S., to z całą pewnością poinformowałby o tym formalnie L. P., jako prezesa zarządu R. W. (k. 259- 262).

Sąd także za niewiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonej, w których wskazywała, że nie wiedziała o wystawieniu faktur za usługi świadczone w dniach 14 października 2013 r. oraz 2 grudnia 2013 r. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że oskarżona zlecając wykonanie określonych usług spółce (...) na swoją rzecz, miała pełną świadomość tego, że powinna za przedmiotowe usługi uiścić zapłatę. Ponadto z zeznań świadka J. G., który od lipca 2013 roku pełnił funkcję kierownika działu sieci spółki (...) wynika, że faktury za wykonane usługi na rzecz M. S. zostały wystawione i przesłane na jej adres. Powyższe znajduje potwierdzenie także w zeznaniach pracownika działu windykacji spółki (...), który wskazał, że do oskarżonej wysyłane były także wezwania do zapłaty, zarówno na adres podany na fakturze, tj. na adres: W., ulica (...), jak i na inny znany spółce adres oskarżonej. Dodatkowo oskarżona została poinformowana o konieczności uiszczenia zapłaty podczas rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z J. G. (k. 164). Tym samym brak jest podstaw do obdarzenia oskarżonej przymiotem wiarygodności w zakresie, w jakim twierdziła, że jedynym powodem, dla którego nie uiściła płatności był fakt, że nie otrzymała faktur, skoro miała pełną świadomość konieczności uiszczenia należności na rzecz spółki (...). Należy przy tym wskazać, iż Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować wyjaśnienia oskarżonej w zakresie w jakim wskazywała na fakt złożenia w dniu 31 grudnia 2013 r. karty obiegowej,

z której wynikało, że nie ma ona zaległości w stosunku do R. W., mając na uwadze fakt, iż dokument tzw. obiegowki sporządzany jest na potrzeby rozliczenia pracownika i ma znaczenie na gruncie prawa pracy oraz ewentualnego wywiązania się przez pracownika z obowiązku zwrotu przez pracownika określonych środków i narzędzi przekazanych mu przez pracodawcę; dokument ten nie jest natomiast podstawą do stwierdzenia braku jakichkolwiek roszczeń ze strony spółki w stosunku do pracownika wynikających z zawarcia przez pracownika ze spółką umowy pozostającej poza stosunkiem pracy i z nim nie związanej.

W opozycji do części wyjaśnień oskarżonej pozostają zeznania L. P. (k. 84v-85v, 161-163). Sąd uznał jego zeznania za wiarygodne, w szczególności w zakresie w jakim wskazywał na zajmowane przez oskarżoną stanowiska w R. W., toczące się w 2013 r. negocjacje związane z udzieleniem zamówień publicznych na odbiór i zagospodarowanie odpadów w T. oraz okoliczności związanych z wykryciem w spółce (...) nieścisłości związanych z usługami realizowanymi przez oddział w P. na zlecenie M. S.. W tym zakresie zeznania świadka znajdują potwierdzenie w zeznaniach pracowników spółki (...), J. G. oraz A. T.. Nie budzi wątpliwości Sądu także twierdzenie świadka, że nigdy nie obiecywał M. S. wypłaty premii w wysokości 15000 złotych, ani nie uzgadniał z nią możliwości realizacji premii w barterze. Jego zeznania w tym zakresie są tym bardziej wiarygodne, że także R. L., który według oskarżonej miał być świadkiem złożenia przez L. P. obietnicy wypłaty premii, zaprzeczył aby taki fakt miał miejsce. Nadto żadna z przesłuchiwanych przed Sądem osób, zatrudnionych w spółce (...) nie potwierdziła, aby w spółce istniała praktyka udzielania premii w formie usług realizowanych przez spółkę na rzecz pracownika. Trudno zresztą przyjąć, aby w sytuacji, kiedy tego rodzaju praktyka nie jest akceptowana przez spółkę, prezes L. P. wyraziłby zgodę na realizację przez M. S. premii w takiej właśnie formie, nie informując o tym choćby dyrektora Oddziału (...) w P. A. J. (2), który usługi te miał realizować w zakresie oddziału, którym kierował, zwłaszcza, że jak wynika z oświadczenia L. P. nie było żadnych przeszkód, aby M. S. została wypłacona premia gotówkowa na koniec roku kalendarzowego.

Sąd nie znalazł też podstaw do podważenia zeznań R. L. (k. 259 – 262), które częściowo korespondują z zeznaniami L. P.. Ponadto świadek ten zaprzeczając, jakoby był świadkiem rozmowy na temat premii pomiędzy L. P. i M. S., z własnej inicjatywy wskazał, że on sam początkowo obiecał w związku z toczącymi się negocjacjami związanymi z wywozem odpadów na terenie T. i S. obiecał M. S. wypłatę premii, z której to obietnicy był zmuszony się wycofać z powodów dokładnie wskazanych w złożonych przed Sądem zeznaniach, co zresztą zakomunikował M. S.. Jego zeznania są szczegółowe i pozwalają na odtworzenie logicznego ciągu zdarzeń; nie miał on przy tym w przekonaniu żadnego powodu w przedstawianiu w sposób odbiegający od prawdy badanych przez Sąd okoliczności. Stąd też Sąd uznał je za wiarygodne, biorąc je za podstawę czynionych ustaleń faktycznych.

W sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków, które Sąd obdarzył wiarą nie pozostają także zeznania świadków P. B. (k. 60, 298 – 304) i A. J. (1) (k. 58, 298 – 304). Podkreślić przy tym należy, że P. B. jest osobą dla oskarżonej obcą, a nadto obecnie nie jest już zatrudniony w spółce (...), a tym samym nie był zaangażowany po żadnej ze stron procesu i nie miał żadnego uzasadnionego interesu w zeznawaniu na korzyść którejkolwiek ze stron. Opisał on w swoich zeznaniach relacje zawodowe łączące go z M. S., wskazując przy tym w jaki sposób M. S. dokonywała zleceń dotyczących wywozu odpadów z działki w Ż. Wielkim, a także jaka była jego - jako pracownika spółki (...) Oddział w P. rola w zakresie realizacji tychże zleceń. P. B. wskazał także na okoliczności, które wzbudziły jego podejrzenia co do tego, że mimo twierdzeń M. S., że usługi realizowane są na rzecz jednego z klientów sieciowych spółki, faktycznym właścicielem działki w miejscowości Ż. Wielki, której dotyczyły zlecenia wywozu odpadów, jest właśnie M. S.. O swoich podejrzeniach poinformował swojego bezpośredniego przełożonego – dyrektora oddziału spółki (...) w P. A. J. (1). A. J. (1) przesłuchany w charakterze świadka i w toku konfrontacji z P. B. potwierdził depozycje P. B., wskazując, że początkowo rzeczywiście M. S. kontaktowała się bezpośrednio z nim prosząc o realizację zlecenia wywozu odpadów z działki w Ż. Wielkim, potem zaś na skutek sugestii P. B. zlecenia te kierowane były bezpośrednio do niego, jako dyspozytora w R. P.. A. J. (1) nie negował także, że P. B. informował go o swoich podejrzeniach, że działka, na której realizowane są usługi należy do M. S., a nie do żadnego z klientów sieciowych. Jak wynika z jego dalszych zeznań, uznał on jednak, że mimo tych podejrzeń, ale braku pewności co do podmiotu na rzecz którego są realizowane zlecenia, nie jest zobowiązany ani uprawniony, aby badać te okoliczności, zwłaszcza wobec faktu, że każdorazowo były wystawiane dokumenty zlecenia wykonania usługi, a po wykonaniu usługi – realizowane płatności na rzecz oddziału spółki (...)

w P.. W przekonaniu Sądu brak jest podstaw, aby kwestionować wiarygodność złożonej przez niego relacji, zwłaszcza, że koresponduje ona z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, w tym z zeznaniami P. B. o korespondencją e – mailową z oskarżoną M. S..

Sąd dał także wiarę zeznaniom A. G. (k. 52v-53, 163-164), J. G. (k. 43-44, 164-165) oraz A. T. (k. 54v-55, 165-167). Każdy z nich złożył zeznania konsekwentne, spójne i logiczne, z własnej perspektywy przedstawiając okoliczności pozostające w obrębie zainteresowania Sądu w przedmiotowej sprawie. Należy jednak zaznaczyć, iż świadkowie w przeważającej mierze posiadali wiedzę w zakresie okoliczności wykrycia przez pracowników R. W. nieprawidłowości związanych ze zleconymi przez M. S. usługami wywozu odpadów w Ż. Wielkim polegających na przypisaniu D. Klientów Sietciowych zleceń wykonywanych faktycznie na prywatnej posesji oskarżonej. W tym miejscu należy podkreślić, iż nawet sama oskarżona nie neguje, iż zlecała oddziałowi w P. wywóz odpadów z jej prywatnej posesji, które to zlecenia obciążały D. Klientów Sietciowych spółki (...), tym samym brak jest podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań powyższych świadków w tym zakresie.

Sąd uznał za wiarygodne i autentyczne także dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i ujawnione w toku rozprawy. Dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności i nie były również kwestionowane przez żadną ze stron.

Przechodząc do kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonej M. S. wskazać należy, że za czyn z art. 286 § 1 k.k. odpowiada kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działanie musi mieć wyobrażenie pożądanego dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym, zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2007 r., II KK 327/06). Co więcej należy podkreślić, iż zamiar taki musi istnieć od początku podejmowanych działań i musi być on ściśle związany z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej. Natomiast za czyn z art. 272 k.k. odpowiada kto wyludza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało w przekonaniu Sądu, że oskarżona M. S. zrealizowała znamiona czynu zarzuconego jej w pkt. 1. aktu oskarżenia. Tym samym Sąd uznał ją za winną tego, że: w okresie od kwietnia 2013 r. do lipca 2013 r. w W. przy ul. (...) pełniąc funkcję (...) Sp. z o.o. w G. oraz funkcję Kierownika D. (...) Klientów Sietciowych spółki (...) Sp. z o.o. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doradziła Spółkę (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24298,20 złotych w ten sposób, że wydając dyspozycję wykonania 18 następujących zleceń, tj.:

-.

- zlecenie z dnia 24.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1196 zł,
- zlecenie z dnia 27.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1027,20 zł,
- zlecenie z dnia 29.04.2013 r. nr (...) na kwotę 1604 zł,

- zlecenie z dnia 10.05.2013 r. nr (...) na kwotę 1902 zł,
- zlecenie z dnia 14.05.2013 r. nr (...) na kwotę 2236 zł,
- zlecenie z dnia 13.05.2013 r. nr (...) na kwotę 2046 zł,
- zlecenie z dnia 4.06.2013 r. nr (...) na kwotę 3392 zł,
- zlecenie z dnia 6.06.2013 r. nr (...) na kwotę 200 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1356 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1592 zł,
- zlecenie z dnia 10.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1286 zł,
- zlecenie z dnia 11.06.2013 r. nr (...) na kwotę 1056 zł,
- zlecenie z dnia 12.06.2013 r. nr (...) na kwotę 885 zł,
- zlecenie z dnia 14.06.2013 r. nr (...) na kwotę 952 zł,
- zlecenie z dnia 4.07.2013 r. nr (...) na kwotę 1192 zł,
- zlecenie z dnia 5.07.2013 r. nr (...) na kwotę 1028 zł,
- zlecenie z dnia 28.07.2013 r. nr (...) na kwotę 560 zł,
- zlecenie z dnia 31.07.2013 r. nr (...) na kwotę 788 zł,

oddziałowi spółki (...) Sp. z o.o. w P. na wykonanie wywozu odpadów z nieruchomości położonej w miejscowości Ż. Wielki wprowadziła w/w spółkę (...) w błąd co do faktycznego podmiotu na rzecz którego realizowane były usługi, wskazując mianowicie, że usługi na podstawie wystawionych zleceń mają być zrealizowane na rzecz jednego z klientów sieciowych spółki (...), podczas gdy właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości Ż. Wielki była oskarżona M. S. i to na jej rzecz były realizowane usługi wywozu odpadów, za które to usługi nie uiściła zapłaty.

Wbrew bowiem twierdzeniom oskarżonej, do wykonania usług wywozu odpadów z działki położonej w Ż. Wielkim należącej do oskarżonej w okresie od kwietnia do lipca 2013 r. nie doszło w ramach realizacji przez oskarżoną premii w formie barterowej. Oskarżonej nie została bowiem przyznana premia i nikt w imieniu spółki nie wyraził zgody na korzystanie przez oskarżoną z usług spółki (...), za realizację których obciążony miał być D. Klientów Sieciowych, którego kierownikiem była oskarżona. Oskarżona pełniąc funkcję kierownika wykorzystwała znajomość zasad funkcjonowania spółki oraz reguł związanych z wystawianiem zleceń i regulowaniem płatności do uzyskania korzyści majątkowej polegającej na realizacji na jej rzecz określonych usług świadczonych przez spółkę (...), płatnościami za przedmiotowe usługi obciążając D. Klientów Sieciowych. Powyższe oznacza, iż zachowanie oskarżonej stanowiło wprowadzenie w błąd spółki co do podmiotu, na rzecz którego realizowane były usługi wywozu odpadów, a tym samym oskarżona nie miała zamiaru uiścić należnej spółce zapłaty za wykonane faktycznie na jej rzecz usługi, wobec czego pokrzywdzona spółka została doprowadzona w konsekwencji do niekorzystanego rozporządzenia mieniem w kwocie 24298,20 złotych. Nie ma przy tym znaczenia w ocenie Sądu fakt, że dyrektor oddziału R. w P. A. J. (1) i pracownik tego oddziału P. B., który to oddział realizował zlecane przez oskarżoną M. S. usługi mieli uzasadnione podejrzenia, że zlecenia nie są realizowane na rzecz jednego z klientów sieciowych; a zachowanie każdego z nich polegające na dalszym realizowaniu tychże zleceń mimo istnienia takich podejrzeń i nie powiadomieniu o takiej sytuacji organów zarządzających spółką mogłyby zostać poddane jedynie wewnętrznej ocenie spółki w zakresie właściwego realizowania obowiązków pracowniczych wobec spółki.

Brak jest przy tym podstaw do przypisania oskarżonej zachowania polegającego na wyłudzeniu poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu. W niniejszej sprawie miałyby chodzić o osobę uprawnioną do wystawienia faktury ze wskazanym jako odbiorcą usługi (...) spółki (...) za usługi wykonane w okresie od kwietnia do lipca 2013 r. Należy jednak mieć na względzie, że dokument, dla objęcia go ochroną art. 271-273 k.k., musi rodzić nie tylko określone jego treścią i zakresem działania skutki prawne między stronami czynności prawnej, ale wykraczać powodowanymi przez jego wystawienie skutkami prawnymi "na zewnątrz". Nie będą takimi dokumentami dokumenty kasowe czy faktury wewnętrzne służące wyłącznie wewnętrznej, szeroko rozumianej księgowości spółki i wywołujące skutki prawne wyłącznie w ramach wewnętrznej działalności tego podmiotu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2007 r., V KK 98/07, LEX nr 346235; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 października 2013 r., II AKa 155/13, LEX nr 1383527). Oznacza to, iż faktur wystawionych w systemie informatycznym R. W. na D. Klientów Sieciowych nie można uznać za dokumenty podlegające ochronie przewidzianej w art. 272 k.k., gdyż zostały one sporządzone wyłącznie na potrzeby wewnętrznych rozliczeń między oddziałami i działami spółki (...).

W kontekście znamion czynu z art. 286 § 1 k.k., należało stwierdzić, iż M. S. swoim zachowaniem wyczerpała także znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zarzuconego jej w pkt. 2. aktu oskarżenia. Należy wskazać, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż w dniach 14 października 2013 r. oraz 2 grudnia 2013 r. oskarżona zleciła R. W. wykonanie usług wywozu odpadów we swojej nieruchomości położonej w Ż. Wielkim, po czym należności z tytułu wykonanej usługi nie uiściła. Zlecając R. W. wykonanie powyższych usług (...) wprowadziła spółkę (...) w błąd co do swojego zamiaru uiszczenia należności za zleczone usługi. Na skutek działania oskarżonej pokrzywdzona spółka niekorzystnie rozporządziła mieniem o wartości 2.058 złotych poprzez wykonanie usługi, która nie została opłacona. Należy podkreślić, iż zachowanie oskarżonej po zleceniu wykonania powyższych usług świadczy o tym, iż nie miała zamiaru uiszczenia zapłaty za ich wykonanie już w chwili ich zlecenia. Mianowicie, oskarżona wiedząc, że przedmiotowe usługi obciążają ją osobiście, nie podjęła żadnych czynności zmierzających do uiszczenia należności. W szczególności należy mieć na względzie, iż z zeznań J. G. i A. T. wynika, że oskarżona wiedziała o istnieniu wystawionych w związku ze zrealizowanymi na jej rzecz usługami faktur, nawet jeżeli – jak twierdzi oskarżona – ich nie otrzymała. Wiedziała zatem, że powinna uiścić na rzecz spółki zapłatę za wywóz odpadów z należącej do niej działki, a mimo to tego nie zrobiła i nie podjęła żadnych czynności w celu uregulowania należności. Za nietrafne należy uznać też podnoszone przez oskarżoną argumenty, iż wraz z zakończeniem zatrudnienia w spółce (...) złożyła ona przez nikogo z ramienia spółki nie zakwestionowaną tzw. kartę obiegową stwierdzającą, że nie posiada ona żadnych zaległości w stosunku do spółki. Wedle twierdzeń oskarżonej złożenie tej tzw. obiegówki miało się wiązać ze stwierdzeniem, iż należności z tytułu przedmiotowych usług także nie są przez spółkę wymagane. Należy jednak zwrócić uwagę, iż dokument zwany potocznie „obiegówką” stanowi rozliczenie pracownika z przedmiotów udostępnionych mu w celu wykonywania obowiązków służbowych oraz należności powstałych w związku ze stosunkiem pracy, nie dotyczy on natomiast należności cywilnoprawnych powstałych między pracownikiem a pracodawcą poza łączącym ich stosunkiem pracy, czego oskarżona jako osoba dojrzała i rozsądna musiała mieć pełną świadomość. Oznacza to, iż akcentowany przez oskarżoną fakt złożenia obiegówki nie zwalniał jej z obowiązku uiszczenia należności za usługi wykonane w dniach 14 października 2013 r. i 2 grudnia 2013 r. Kwestią drugorzędną jest także okoliczność czy oskarżona otrzymała faktury za wykonane usługi, albowiem niezależnie od faktu ich otrzymania wiedziała ona o obowiązku zapłaty za przedmiotowe usługi. Całokształt zachowania oskarżonej świadczy, iż już w chwili zlecenia wykonania przedmiotowych usług wywozu odpadów, zarówno tych, które zlecała w imieniu własnym jak i w imieniu D. Klientów Sieciowych, a więc przypisanych jej w 1. i 2. punktach wyroku nie miała ona zamiaru zapłacić za nie. Dodatkowo należy wskazać, iż oskarżona zleciła przedmiotowe usługi w celu uporządkowania należącej do niej nieruchomości, której porządkowanie rozpoczęła już w kwietniu 2013 r., co wskazuje, że w zakresie każdego z przypisanych jej czynów działała w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Nadto oskarżona niewątpliwie działała w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a zatem w warunkach art. 12 § 1 k.k. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż oskarżona jest osobą poczytalną i działała w normalnej sytuacji motywacyjnej, tym samym popełnione przez nią czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. są w pełni zarzucalne.

Zgodnie z dyrektywą art. 4 § 1 k.k. Sąd zdecydował się w niniejszej sprawie zastosować ustawę karną w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., tj. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., jako ustawę względniejszą niż obowiązująca obecnie. Sąd uznał uprzednio obowiązującą ustawę za względniejszą mając na uwadze fakt, iż obecnie warunkowe zawieszenie wykonania kary jest możliwe wyłącznie wobec oskarżonego skazanego na karę do 1 roku pozbawienia wolności i obligatoryjnie łączy się ono z zastosowaniem jednego z obowiązków przewidzianych przez art. 72 § 1 k.k. oraz iż obecne brzmienie art. 46 § 1 k.k. umożliwia orzeczenie obowiązku naprawienia szkody obejmującego także odsetki, co nie było możliwe w stanie prawnym obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.

Wymierzając oskarżonej M. S. kary jednostkowe po 6 miesięcy pozbawienia wolności za każdy z przypisanych jej czynów Sąd kierował się dyrektywami kary określonymi w art. 53 k.k. bacząc, aby jej wymiar nie przekraczał winy oskarżonej oraz stopnia społecznej szkodliwości jej czynu.

Przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżoną Sąd kierował się dyrektywami z art. 115 § 2 k.k. Należy podkreślić, że oskarżona swoim czynem naruszyła dobro prawne w postaci mienia i swoim zachowaniem spowodowała powstanie u pokrzywdzonego szkody w łącznej wysokości 26356,20 złotych. W świetle osiągniętych przez oskarżoną miesięcznych dochodów powyższą szkodę należy uznać na wysoką. Sąd miał także na uwadze okoliczności popełnienia czynu przez oskarżoną, mianowicie wykorzystanie przez nią faktu swojego zatrudnienia u oskarżyciela posiłkowego w celu wyłudzenia wykonania na jej rzecz przedmiotowych usług. Oskarżona wprawdzie działała w zamiarze bezpośrednim kierunkowym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednak okoliczności tych Sąd nie wziął pod uwagę ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu, gdyż stanowią one znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k. i związana z nimi społeczna szkodliwość zawiera się w ustawowym zagrożeniu karą.

Ustalając wymiar kary Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające zamiar i motywację oskarżonej, która działała zamiarze bezpośrednim kierunkowym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także wysokość powstałej szkody. Jako okoliczności łagodzące Sąd natomiast wziął pod uwagę sposób życia oskarżonej przed popełnieniem przypisanego jej czynu. M. S. jest osobą niekaraną i dotychczas prowadziła życie w poszanowaniu dla obowiązującego porządku prawnego.

Mając na względzie przepisy art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku Sąd połączył kary wymierzone oskarżonej za przypisane jej przestępstwa i orzekł karę łączną w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności. Czyny oskarżonej polegały na podobnym schemacie działania, a także skierowane były przeciwko temu samemu dobru prawnemu. W ocenie Sądu w takiej sytuacji zastosowana zasada kumulacji spełni zarówno funkcję sprawiedliwościową kary oraz nie będzie premiowaniem przestępnych zachowań M. S..

Biorąc pod rozwagę zasadę art. 58 § 1 k.k. oraz przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonej celów kary, zwłaszcza zapobieżeniu jej powrotowi do przestępstwa. Co więcej, postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste, w szczególności dotychczasowe życie w poszanowaniu dla obowiązującego porządku prawnego, pozwalają na postawienie wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dla jej zweryfikowania koniecznym, acz wystarczającym jest okres 2 lat próby ustalony na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej spółki (...) kwoty 24298,20 złotych. Sąd miał na uwadze, iż postępowanie dowodowe wykazało, iż szkoda powstała na skutek czynu popełnionego przez M. S., a przypisanego jej w punkcie 1. wyroku do chwili zamknięcia przewodu sądowego nie została naprawiona, tym samym orzeczenie obowiązku naprawienia szkody było w pełni uzasadnione. Sąd nie orzekał o obowiązku naprawienia szkody wynikającej z czynu przypisanego oskarżonej w pkt. 2 wyroku, wobec faktu istnienia orzeczenia sądu, wydanego w sprawie II Nc 3207/14, w oparciu o które to orzeczenie oskarżona ma obowiązek

uiszczenia zapłaty na rzecz pokrzywdzonej spółki w wysokości 2058 złotych, stanowiącej równowartość kwoty, jaką była zobowiązana uiścić za wykonanie przez spółkę zleceń wywozu odpadów z dnia 14 października 2013 roku i 2 grudnia 2013 roku, czego dotyczy pkt. 2. wyroku.

Na podstawie art. 626 k.p.k. i art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonej koszty sądowe w kwocie 455 złotych, w tym kwotę 180 złotych tytułem opłaty. Na wysokość zasądzonych kosztów sądowych złożyły się następujące kwoty: 440 złotych tytułem opłaty ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, 20 złotych tytułem ryczałtu za doręczenia ustalona na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym oraz 15 złotych tytułem kosztów uzyskania danych o karalności ustalona na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz 40 złotych stanowiących sumę wydatków poniesionych w toku postępowania przygotowawczego

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.